

Ястакъ му ꙗ десна рѣка Айдутъ Велко'а,
Жорганъ му ꙗ злато небо со дробни дзвезди.
Го догледа стара майка Айдутъ Велко'а,
Люто кѣлнитъ стара майка Айдутъ Велко'а:
„Да би далъ богъ силенъ ветаръ изъ Будинъ града,
Да уборитъ баденъ дре'о тенко високо,
Да г' убодитъ Айдутъ Велко сосъ мала мома!“
Уще речъ му не дорече стара му майка,
Ми пове'а силенъ ветаръ изъ Будинъ града,
Го убори баденъ дрео тенко високо,
Го убоди Айдутъ Велко сосъ мала мома.

217.

Кара Мустафа.

Боленъ ми лежи, море, Кара Мустафа;
Дегиди боленъ Кара Мустафа!
Боленъ ми лежитъ, море, та ке да умритъ;
Дегиди боленъ Кара Мустафа!
„Кой ке ти носитъ, море, дѣлга-та пушка?
Дегиди боленъ Кара Мустафа!“ —
„Нека ъж носитъ той Айдутъ Велко,
Защо ꙗ болѣ юнакъ отъ мене.“ —
„Кой ке ти носитъ, море, остра-та сабя?
Дегиди боленъ Кара Мустафа!“
„Нека ъж носитъ той Айдутъ Велко,
Защо ꙗ болѣ юнакъ отъ мене.“ —
„Кой ке ти ява та враня коня?
Дегиди боленъ Кара Мустафа!“ —
„Нека ъж ява, море, той Айдутъ Велко,
Защо ꙗ болѣ юнакъ отъ мене.“

218.

Надуша ти било, нане, воденички каментъ!
Та защо ме даде, нане, н' она лудо младо,
Н' она люто кеседживче, горско арамифче.
Нокѣ му сѣ мили, нане, порти отворени,
Денѣ му сѣ мили, нане, порти затворени.